

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra LØVERIDDEREN, af 'Digte', 1803

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 14. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633873505088/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

»Jeg kaster ei mit Sværd, dets Ægge bider,
Dets dødelige Saar kan ei forbindes.
Du dræbes skal ved disse Nattetider,
Din store Krop i eget Blod skal findes.
Det Onde med det Gode altid strider,
Og vinder til det evig overvindes.
Du vog Kong Sigfrød her i disse Sale,
Det skal du med dit Hierteblod betale.«

»Kast Adeling dybt hen i Kildevældet!
Blandt Venner ei man bruger skarpe Sværde.
Din Fylla sidder fængslet her i Fældet.
Luk hende ud, I er hinanden værde!
Et Nøglesnippe, rustent og forældet,
Er skiult heroppe ved mit Hovedgierde.
Kom, buk dig, tag det, end din Elsktes Jammer,
Bring Fylla af det fugtigmørke Kammer.«

»Min elskte Pige nager ingen Kummer!
Mit Hierte siger hun er ei i Fare.
Hist paa sin Faders Borg hun roligt slummer,
Omskandset af Guds hellige Engleskare.
Ei mindste Myg om hendes Lede summer.
Du lokker mig forgieves i din Snare.
Mit Sværd skal i dit seige Blod sig klæbe,
Døe Slange! med den sidste Løgn paa Læbe.«

Brat Ormen og de fæle Øgleunger
Saa gispende i Græsset ned maa bide.
Da fylder Hulen Gift og Ormetunger,
Han vader dybt i Slangeblod hin hvide.
Forgievs han i Biergets Side stiunger,
De Kampestene viger ei tilside.

Han kan ei bryde giennem sorte Lukke,
Snart maa han ned i spraglet Edder dukke.

Da hører han fra Fieldets ydre Side
En vældig Skraben og en Stemme raabe:
»Fat Mod, Kong Didrik! du skal ikke lidel
Her smuldrer Stenen skjør, her kan vi haabe.
Hug med dit Sværd, jeg vil i Fieldet slide
Med mine Kløer, saa kiempe vi tilhøbe.
Den haardeste Natur tilbageviger,
Bestormet af en Løve og en Kriger.«

Og Løven grov og Kongen vældigt stødte
Med skarpn Adelring, saa Fieldet rysted;
Thi Ormene alt meer og mere blødte,
Den føle Edder steeg ham op til Brystet.
Snart begge Kiemperne hinanden mødte.
At blive længer der dem ikke lysted.
De vandred begge trætte ned i Dalen,
Til Morgenrøden og til Nattergalen.

Ved klaren Aae, som mellem Blomster dandser,
Kong Didrik sig ved Løvens Side sætter.
Det blanke, haarde, blodbestænkte Pandser
Han med den lyse Morgenhølge tvætter.
Saa sødt hendysser Fuglesang hans Sandser;
Og saftig Frugt den matte Kiempe mætter.
Til fierne Borg saa længselsfuld han smiler,
Mens Løven i hans Skiød sit Hoved hviler.

»Ak herligt synger du, du muntre Sanger!
Og venligt, Kilde! dine Bølger vige;
Og yndigt, Rose! du i Busken pranger;